

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Tomáše Rychlého rozhodl o návrhu **Energetického regulačního úřadu**, se sídle v Jihlavě, Masarykovo náměstí 91/5, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 5**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 11 C 256/2018, o vydání bezdůvodného obohacení a náhradu škody: žalobkyně **OTE, a. s.**, IČO 26463318, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 192/79, zastoupené JUDr. Martinem Klimplem, advokátem se sídlem v Praze 1, U Prašné brány 1078/1, a žalovaná **FVE Mozolov, s. r. o., v likvidaci**, IČO 29028558, se sídlem v Praze 5, Duškova 164,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 11 C 256/2018, o vydání bezdůvodného obohacení a o zaplacení náhrady škody, **je správním orgánem.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 29. 8. 2019 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále „zákon o některých kompetenčních sporech“), se Energetický regulační úřad (dále též „ERÚ“ či „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o některých kompetenčních sporech. Spor vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 5, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 11 C 256/2018, o vydání bezdůvodného obohacení a o zaplacení náhrady škody.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 21. 12. 2018 se žalobkyně domáhá po žalované zaplacení částky 104 398 142,55 Kč s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení a částky 1 936 388,63 Kč z titulu náhrady škody. Z žaloby se podává, že žalobkyně (OTE, a. s.) je operátorem trhu s elektřinou podle § 20a zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), žalovaná (FVE Mozolov, s. r. o., v likvidaci) pak výrobcem elektřiny. Licence k podnikání v energetických odvětvích však byla žalované vydána v rozporu s právními předpisy, neboť fotovoltaická elektrárna nebyla vůbec způsobilá k provozu, protože byla licence rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2015, čj. 62 A 116/2013-163, zrušena. Nejvyšší správní soud kasační stížnost nejvyššího státního zástupce a žalované jako osoby zúčastněné

na řízení rozsudkem ze dne 16. 12. 2015, čj. 4 As 132/2015-102, zamítl. Rovněž ústavní stížnost žalované byla nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16, zamítnuta v rozsahu, v němž směřovala proti uvedeným rozhodnutím; ve zbylé části byla ústavní stížnost odmítnuta. Žalovaná tak de iure vůbec nezískala oprávnění pro výrobu elektřiny a neexistoval tedy právní důvod pro čerpání podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále též jen „podpora“) ve formě výkupní ceny, která jí byla ze strany žalobkyně vyplácena v období od 1. 1. 2013 do 30. 4. 2018. Podpora byla žalované vyplácena žalobkyní prostřednictvím dalšího účastníka trhu s elektřinou – společností ČEZ Prodej, a. s., jakožto povinně vykupujícího obchodníka s elektřinou, ve smyslu ustanovení § 2 písm. u) zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o POZE“). Jestliže žalobkyně částky představující podporu společnosti ČEZ Prodej, a. s., uhradila, aniž by příjemce této podpory (žalovaná) měl na jejich poskytnutí nárok, došlo ze strany příjemce k bezdůvodnému obohacení, jehož vydání se žalobkyně v soudním řízení domáhá. Ve vztahu k nároku na náhradu škody žalobkyně uvedla, že spolu s podporou hradila společnosti ČEZ Prodej, a. s., rovněž cenu za činnost povinně vykupujícího obchodníka s elektřinou. Je nepochybné, že žalovaná na finanční plnění podpory nikdy neměla nárok, přičemž u ČEZ Prodej, a. s., teoreticky existoval nárok na plnění služby povinně vykupujícího obchodníka distribuční soustavy, když žalovaná uvedením v omyl vylákala od správního orgánu licenci, tuto nezákonnou licenci následně použila k zapojení do soustavy subjektů účastných podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů a byly jí posléze vypláceny finanční částky v rámci systému podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů. Tím došlo k výplatě peněz, na které nebyl nárok na straně ČEZ Prodej, a. s., ale mohla zde být dobrá víra ohledně jejich akceptace. Tuto situaci přitom vyvolala žalovaná, a proto má žalobkyně vůči žalované nárok na náhradu škody spočívající ve vyplacení částky služby povinně vykupujícího obchodníka distribuční soustavy. Žalobkyně rovněž v žalobě vznesla námitku nedostatku pravomoci Obvodního soudu pro Prahu 5, respektive nedostatek pravomoci obecných soudů k řešení daného sporu vůbec. Vyjádřila názor, že tato věc spadá do výlučné pravomoci ERÚ, neboť se jedná o spor týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů.

[4] Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 23. 1. 2019, čj. 11 C 256/2018-15, řízení o této žalobě zastavil (výrok I) s tím, že po právní moci bude věc postoupena Energetickému regulačnímu úřadu (výrok II); současně soud rozhodl též o nákladech řízení (výrok III). Svůj postup Obvodní soud pro Prahu 5 odůvodnil tím, že předmětem sporu je nárok na vydání bezdůvodného obohacení, které žalované mělo vzniknout čerpáním peněžní podpory v souladu se zákonem o POZE. Jde tak o spor mezi výrobcem elektřiny a operátorem trhu týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, konkrétně v tomto případě spočívající v povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory vycházející z úpravy obsažené v zákoně o POZE. Proto je namístě aplikovat nejen § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona, ale podpůrně i § 52 odst. 1 zákona o POZE, a na základě nich přísluší pravomoc rozhodovat tento spor ERÚ. V dané věci je proto podle Obvodního soudu pro Prahu 5 dán nedostatek rozhodovací pravomoci soudů v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), zakládající neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (§ 104 odst. 1 o. s. ř.), což je důvodem pro zastavení řízení a postoupení věci ERÚ.

[5] Energetický regulační úřad s postoupením věci nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. V návrhu upozornil, že se žalobkyně domáhá po žalované jednak vydání bezdůvodného obohacení představující již vyplacenou podporu s tím, že žalovaná nebyla jejím oprávněným příjemcem, a jednak náhrady škody spočívající v zaplaceném poplatku za činnost povinně vykupujícího obchodníka s elektřinou, jehož vyplacení způsobila žalovaná. Pokud se žalobkyně domáhá bezdůvodného obohacení, právním důvodem odůvodňujícím žalobní nárok je institut upravený v § 2991 zákona č. 89/2012 Sb.,

pokračování

občanský zákoník, a proto s odkazem na usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 6. 2006, čj. Konf 132/2005-7, je podle navrhovatele nepochybně založena rozhodovací pravomoc soudů, neboť ty jsou k rozhodování věcí soukromoprávních primárně povolány. Správní orgány tyto případy rozhodují spíše jen výjimečně, na základě zákonného zmocnění, což však nelze dovodit v dané věci, kdy se nejedná o splnění povinnosti uložené zákonem o POZE, neboť tato povinnost (poskytnutí podpory za vyrobenou elektřinu) byla splněna. Povinnost vrátit neoprávněně vyplacenou podporu tedy není uložena žádným konkrétním ustanovením zákona o POZE, ale občanským zákoníkem. Rozhodovací pravomoci ERÚ je třeba vykládat restriktivně (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 4. 2010, čj. Konf 108/2009-11), a proto je ERÚ kompetentní rozhodovat pouze spory „týkající se podpory elektřiny“, pokud je dána přímá obsahová a právní souvislost s vyplácením veřejné podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů. Nemůže jít o spojitost, která se dotýká podpory obnovitelných zdrojů jen okrajově. Na podporu svého stanoviska dále ERÚ citoval usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, čj. 32 Cdo 4755/2017-173, které má potvrzovat jeho názor, neboť zde bylo dosaženo závěru, že ve věci vydání bezdůvodného obohacení – vrácení příspěvku na podporované zdroje energie (dále jen „příspěvek na POZE“) – je dána pravomoc soudu. Navrhovatel dále citoval předcházející judikaturu zvláštního senátu (zejména usnesení ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17), dle které je hlavní funkcí ERÚ regulace trhu a dohled, nikoli nahrazování funkce soudu ve sporech, které jsou svou povahou soukromoprávní. S ohledem na tuto skutečnost dospěl navrhovatel k tomu, že i rozhodování sporu o náhradě škody spadá do výlučné pravomoci obecného soudu podle § 7 odst. 1 o. s. ř. Z uvedených důvodů se proto navrhovatel domáhá vydání rozhodnutí, kterým by zvláštní senát vyslovil, že k vydání rozhodnutí o předmětné žalobě je příslušný soud, a to se současným zrušením usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23. 1. 2019, čj. 11 C 256/2018-15.

[6] Závěrem navrhovatel vyjádřil pochybnost nad správností posunu v rozhodovací praxi zvláštního senátu v nedávném usnesení ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, jež se týkalo peněžitého plnění uhrazeného jako součást vyúčtování poskytnutých služeb distribuce elektřiny, a to na základě smluvního ujednání podle zákona o POZE, a v němž zvláštní senát uzavřel, že příslušným k vydání rozhodnutí v této věci je správní orgán. Navrhovatel stručně rekapituloval argumentaci zvláštního senátu v právě citovaném usnesení, a uvedl, že není dostatečně přesvědčivá a správná, protože: (a) popírá princip restriktivního výkladu pravomoci správního orgánu k rozhodování soukromoprávních sporů, setrvale podporovaný v dřívější judikatuře zvláštního senátu; (b) nesprávně se opírá o § 52 odst. 2 zákona o POZE, ačkoli vydání bezdůvodného obohacení nemá právní základ v zákoně o POZE, ale v občanském zákoníku; (c) neodůvodněně se upíná pouze k právnímu základu sporu, ačkoli s vydáním bezdůvodného obohacení může vyvstat řada dalších otázek, na jejichž základě bude posouzena otázka existence nároku na vydání bezdůvodného obohacení; (d) zvolené řešení oddaluje přístup k soudu a pravomoc ERÚ se může v budoucnu nepřipustně rozšiřovat např. právě i na rozhodování o náhradě škody, a to nejen v kontextu nyní posuzované věci; a (e) dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (zde navrhovatel odkazuje na několik jeho rozhodnutí), opřená také o předchozí judikaturu zvláštního senátu, založila legitimní očekávání účastníků, že spory budou projednány obecnými soudy.

[7] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[8] Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc Obvodní soud pro Prahu 5

i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o některých kompetenčních sporech.

[9] Zvláštní senát předesílá, že se příbuznými otázkami již zabýval v usnesení ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14 (což uvedl i navrhovatel ve svém návrhu), a následně též v usnesení ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14. V těchto rozhodnutích dospěl zvláštní senát k závěru, že příslušný vydat rozhodnutí v podobných věcech je právě navrhovatel. Veškeré závěry, uvedené v citovaných rozhodnutích, však nelze bez dalšího použít na nyní projednávanou věc, a to z důvodů rozvedených níže.

[10] Ve věcech sp. zn. Konf 45/2017 a sp. zn. Konf 10/2019 zvláštní senát rozhodoval o kompetenčním sporu, jenž se týkal dříve zaplacených a později nárokovaných částek z titulu bezdůvodného obohacení, kde základem sporu byla otázka oprávněnosti účtované úhrady nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů (příspěvek na POZE) podle § 28 odst. 1 zákona o POZE. Tato úhrada byla účtována v rámci existujícího smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Žalobci tehdy byli držitelé licence na výrobu elektřiny, připojení k přenosové, respektive distribuční soustavě. Sporovali oprávněnost příspěvku na POZE v rámci účtované ceny za přenos, respektive distribuci elektřiny a žalovali (mimo jiné) OTE, a. s., jako konečného příjemce příspěvku na POZE.

[11] Zvláštní senát konstatuje určitou odlišnost výše popsaných sporů v porovnání se sporem, jenž vede žalobce v nyní projednávané věci. OTE, a. s., je zde v pozici **žalobce** (nikoli žalovaného jako ve věcech uvedených výše) a domáhá se vrácení neoprávněně čerpané podpory od žalovaného, jako držitele licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření. Žalovaný přitom byl příjemcem této podpory jednak ve formě zeleného bonusu, jednak ve formě výkupních cen vyplácených prostřednictvím povinně vykupujícího obchodníka s elektřinou (částky žalované z titulu bezdůvodného obohacení). Dále je významné, že nyní jde o otázku oprávněnosti poskytování této podpory, které je upraveno zákonem o POZE a provádějícími předpisy. Naopak tedy nejde o plnění na základě smlouvy mezi žalobcem a žalovaným. K tomu dále zvláštní senát dodává, že v nynější věci je předmětem sporu i částka náhrady škody, spočívající v zaplacené ceně za činnost povinně vykupujícího – v podrobnostech viz odstavce [20] a následující níže.

[12] V judikovaných případech sp. zn. Konf 45/2017 a sp. zn. Konf 10/2019 žalobci vymáhali částky, které byly jedním z **finančních zdrojů** podpory pro OTE, a. s., kterou OTE, a. s., dále rozděluje [§ 20a odst. 4 písm. u) a v) energetického zákona], zatímco v nyní projednávaném případě OTE, a. s., jako žalobkyně vymáhá částky, které plynuly „opačným směrem“. Jde totiž o vrácení částek, které OTE, a. s., vyplácela jako **podporu samu** žalované, coby držitelce licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření, tedy jako konečnému příjemci podpory podle zákona o POZE.

[13] Zvláštní senát konstatuje, že – na rozdíl od judikovaných věcí – nyní projednávanou věc je nutno posuzovat jako **spory přímo se týkající podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů** [§ 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE]. ERÚ v návrhu správně uvedl, že má rozhodovat spory, pokud „je dána *přímá obsahová a právní souvislost s vyplácením veřejné podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů*“. Nelze však přisvědčit textu následujícímu po citované pasáži, kde navrhovatel dovodil, že spojitost s podporou je okrajová za situace, kdy nejde o samotný nárok na podporu, ale nárok na vrácení již uskutečněných plnění.

[14] Zvláštní senát zastává stanovisko opačné: *přímá souvislost* nároků žalobkyně s podporou výroby elektřiny je zřejmá, protože žalobkyně dovozuje vznik bezdůvodného obohacení právě

pokračování

z porušení povinností žalované jako držitelky licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření podle energetického zákona a zákona o POZE. Navrhovatel ostatně tuto souvislost nepopírá – pouze vyjadřuje pochybnosti, zda mu náleží rozhodování nejen o sporu o zaplacení částek podpory, ale také sporů o bezdůvodné obohacení v souvislosti se dřívějším zaplacením takových částek. Samotná skutečnost, že se spor „týká“ podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, je však nepopíratelná.

[15] Nad rámec výše uvedeného zvláštní senát dodává, že si je vědom úpravy tzv. neoprávněného čerpání podpory, výslovně předvídaného zákonem o POZE v § 51. Stručně řečeno, dle tohoto ustanovení ERÚ z moci úřední rozhodne o neoprávněném čerpání podpory, vždy však *v souvislosti se spácháním přestupku výrobce* podle § 49 zákona o POZE. Poté je pravomoc ERÚ ohledně sporů o splnění *povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory* dána podle **výslovné** dispozice § 52 odst. 2 *in fine* zákona o POZE.

[16] Ze žaloby se nepodává, že by v projednávaném případě existovalo rozhodnutí ERÚ o přestupku žalované a že by šlo o „neoprávněně čerpanou podporu“ v úzkém slova smyslu, tedy dle § 51 zákona o POZE. Nicméně je zjevné, že nárok žalobkyně stojí na tvrzeném porušení veřejnoprávních předpisů ze strany žalované v přímé souvislosti s čerpáním podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Zvláštní senát k tomu dodává, že pravomoc ERÚ pro rozhodování sporů o neoprávněně čerpané podpoře (v obecném slova smyslu) nemůže záviset výhradně na tom, zda týž úřad rozhodl o postihu daného výrobce za přestupek podle § 49 zákona o POZE.

[17] Zvláštní senát proto uzavírá, že pravomoc navrhovatele pro rozhodování sporu je dána bezrozporným věcným vymezením této pravomoci v opakovaně citovaných ustanoveních § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE, podle nichž ERÚ rozhoduje *spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů*.

[18] Co se týče opakující se argumentace navrhovatele proti jeho pravomoci rozhodovat spory o bezdůvodné obohacení, zvláštní senát v této souvislosti považuje za vhodné poukázat na **společné rysy** nyní projednávané věci a případů pod sp. zn. Konf 45/2017 a sp. zn. Konf 10/2019: **vždy jde o spory, pro něž je rozhodující vyřešení právní otázky, zda placení určitých částek bylo či nebylo v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o POZE, energetického zákona a předpisů souvisejících.** Je si toho ostatně dobře vědom i navrhovatel, neboť jeho návrh je textově do značné míry totožný s jeho návrhem ve věci vedené pod sp. zn. Konf 10/2019 – právě podobnost projednávaných věcí umožnila navrhovateli, aby užil takřka stejné argumentace jako ve věci Konf 10/2019 jen s drobnými úpravami. Proto se závěry uvedené v usneseních ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, a ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14, ohledně posuzování pravomoci ERÚ užijí i na projednávaný případ potud, pokud vysvětlují okolnosti, za nichž je třeba dovodit pravomoc ERÚ i pro spory o bezdůvodné obohacení.

[19] Zvláštní senát nepovažuje za nutné zde tyto závěry opakovat a v podrobnostech na ně odkazuje. Obecně připomíná, že v usnesení ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, je obsažena rozsáhlá argumentace ve prospěch pravomoci ERÚ pro rozhodování sporu o vydání bezdůvodného obohacení. Zvláštní senát zdůraznil totožný základ sporu v případě nezaplacení částek dle zákona o POZE, jakož i v případě jejich zaplacení a pozdějšího vymáhání zpět. Uvedl k tomu zejména, že „[s]amotná existence poskytnutého plnění nemůže být rozhraničovacím kritériem pro určení pravomoci orgánu, který je povolán takový spor rozhodnout. Podstata sporu je v obou případech stejná: jde o posouzení, zda zákazník distribuce je (byl) povinen provozovateli distribuční soustavy splnit peněžitou povinnost sjednanou na základě zákona č. 165/2012 Sb.“

[20] V usnesení ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14, pak zvláštní senát potvrdil tento nový názorový proud a také vypořádal dodatečnou argumentaci [viz odstavce [24] až [39] usnesení ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14], jíž navrhovatel polemizoval s usnesením ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, a kterou s drobnými úpravami zopakoval i v nyní posuzovaném návrhu [viz odstavec [6], body (a) až (e) výše].

[21] S ohledem na výše uvedené zbývá vyřešit otázku, zda se závěry zvláštního senátu o pravomoci navrhovatele uplatní nejen ohledně sporu o bezdůvodné obohacení, ale také **sporu o náhradu škody**, týkající se neoprávněně vyplacené ceny za činnost povinně vykupujícího.

[22] Navrhovatel uvádí dva argumenty, proč by tento typ sporu měl být svěřen civilním soudům. Jednak odkázal na dřívější judikaturu zvláštního senátu (usnesení ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17) s tím, že mu není známo, že by zvláštní senát tam uvedený názor změnil. Dále pak dovedl „nebezpečí nového výkladu“, které podle něj spočívá v tom, že do pravomoci ERÚ bude spadat i rozhodování o náhradě škody nejen v kontextu nyní posuzované věci.

[23] Je pravdou, že zvláštní senát v usnesení ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17, dovedl pravomoc civilního soudu a nikoli ERÚ. Věc však byla významně skutkově odlišná: žalobkyně (držitelka licence na výrobu elektřiny) se sice tehdy také domáhala náhrady škody, ale svůj nárok vyvozovala z toho, že provozovatel distribuční soustavy **postupoval diskriminačně, když neprovedl zkoušku – tzv. první paralelní připojení – v roce 2010, ačkoliv o ni žalobkyně dne 3. 12. 2010 požádala a dne 27. 12. 2010 doložila veškeré potřebné dokumenty.**

[24] Nelze popřít, že výše uvedený žalobní nárok má určitou souvislost s podporou obnovitelných zdrojů energie, neboť provedení prvního paralelního připojení bylo nutnou (nikoli však dostačující) podmínkou pro určení rozhodného okamžiku, kdy byla výrobní elektřina uvedena do provozu. To pak má význam pro určení výkupní ceny elektřiny, stanovené příslušným cenovým rozhodnutím ERÚ (blíže k tomu viz usnesení ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17, a dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 257/2017-82). Souvislost se zákonem o POZE a poskytováním podpory je zde však daleko volnější, než v nyní projednávaném případě a „sektorové“ zvláštnosti tehdy řešené věci z pohledu zákona o POZE a energetického zákona byly podstatně méně významné než nyní.

[25] Výše uvedené vyjádřil ostatně i sám ERÚ ve svém návrhu ve věci sp. zn. Konf 52/2017, kde uvedl: „*Současný spor není dle navrhovatele veden o vyšší částky podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, ani o samotné poskytnutí podpory, resp. o nárok na výkup podporované elektřiny, nebo na uzavření smlouvy o jejich dodávkách, ale o náhradu škody, která je pouze vyčíslena s využitím výkupních cen určených v rámci podpory, s podporou však věcně nesouvisí*“ (zvýraznění bylo přidáno). Zvláštní senát tedy uzavírá, že aplikace závěrů z usnesení ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17, na nyní projednávanou věc není případná kvůli významné skutkové odlišnosti.

[26] Krom výše diskutovaného odkazu na usnesení ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17, a námitek již dříve vypořádaných v usneseních ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14, a ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14, nepředložil navrhovatel žádné konkrétní námítky či novou argumentaci. Uvedl jen obecné tvrzení, že zde je „nebezpečí nového výkladu“, které spočívá v tom, že se pravomoc ERÚ bude rozšiřovat a bude zahrnovat další spory o náhradu škody (nejen v kontextu nyní posuzované věci). K tomu postačí jen citovat usnesení ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14: „*Zvláštní senát ovšem rozhoduje na půdorysu konkrétní skutkové situace a konkrétních okolností. Svým rozhodováním v konkrétní věci nepředjímá (a ani předjímat nemůže) řešení jiných kompetenčních sporů v budoucnosti. Obecně snad lze říci pouze to, že precedenční účinek usnesení*

pokračování

čj. Konf 45/2017-14 spočívá především v důrazu na právní základ sporu v určitém kontrastu k předchozímu důrazu na právní titul, z něhož žalobce svůj nárok odvozoval (k tomu viz výše).“

[27] S ohledem na skutečnosti výše uvedené zvláštní senát vyslovil, že k rozhodnutí v předmětné věci je příslušný správní orgán (§ 5 odst. 1 zákona o některých kompetenčních sporech).

[28] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. O nárocích uplatněných žalobkyní tedy bude rozhodnuto Energetickým regulačním úřadem ve správním řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2020

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu